

Chapter 1

/Day 0/ สุขสันต์วันเกิด

ปัก! ปัก! ปัก! ปัก! ปัก!

"ผักสดๆ ใหม่ๆ กำละสิบบาทห้า สิบบาทๆ"

ปัก! ปัก! ปัก! ปัก! ปัก!

"ปลาสด ปลาสวย ปลาทับทิมตัวอ่อนใหญ่จ้า"

ปัก! ปัก! ปัก! ปัก! ปัก!

"โอ๊ย! หมูมันและจนแทบจะไม่เหลือซากแล้วมั้งนั่น ทูบอะไรขนาดนั้นละ พ่อคุณณณ" เสียงตะโกนจากบ้ำแหวนแม่ค้าขายปลาตั้งลั่น เรียกรอยยิ้มจากเหล่าแม่ค้าแผงข้างๆ และบรรดาแม่บ้านที่ถือตะกร้าพะรุงพะรังในมือ เข้าๆ แบบนี้ จะมีที่ไหนวุ่นวายไปมากกว่าตลาดสดอีก

"โมโหอะไรมาละมึงเอ๊ย! ทูบเสียเชียงแทบแตก แล้วนี่ไม่ไปรำไปเรียน มหา'ลัยเขาไล่ออกแล้ววีโงอี" บ้ำแหวนตะโกนต่อพลางยกมือข้างหนึ่ง จับคอเสื้อผ้าฝ้ายลายดอกสีบานเย็นกระพือให้ลมเข้า คนที่ก้มหน้าก้มตา สับมีดเมื่อครู่เงยหน้าขึ้นมาสบตา ใบหน้านั้นเรียบเฉย มือข้างหนึ่งยกมีดขึ้น แล้วกระแทกฉับลงบนก้อนเนื้อสีแดงสดอีกครั้ง เลือดสีสดกระเด็นติดผิวแก้ม ก่อนหยดลงมาถึงปลายคาง

"ว้าย!" บ้ำแหวนร้องเสียงดังพร้อมเอามือทาบอก "ตูมันทำดีเงินง!"

"โธ่บ้ำ ถ้าหมา'ลัยไล่ออก ผมมีหวังโดนคุณนายแจ่มฟ้าแพ่นกบาลแยก" คนพูดยิ้มกว้างจนปากแทบถึงใบหู มันคงจะดูน่ารักน่าเอ็นดูถ้าอยู่บนใบหน้า

เด็กอายุสิบขวบ แต่พอเป็นรอยยิ้มของ 'ไอ้บั้ง' ที่ป่าแหวนร้านขายปลาเรียก 'น้องบั้ง' ที่เจ็ญร้านผักสดเรียก หรือ 'คุณบั้ง' ที่มะลิลูกจ้างต่างดาวร้านขายหมูเรียก รอยยิ้มนี้กลับดูชวนกระที่บอย่างไม่มีเหตุผล

ใครๆ แถวนี่ต่างก็รู้จักลูกชายคนรองวัยยี่สิบปีของคุณนายแจ่มฟ้า เจ้าของตลาดที่ฟองกิจการร้านขายหมูหน้าตึกแถวเป็นอย่างดี ไม่ใช่เพราะหล่อ หรือมีดีอะไร แต่เป็นเพราะตอน ม.ปลาย เคยโดนนักเลงรุมกระที่บอยู่ที่ท้ายตลาด จนเป็นข่าวให้บรรดาแม่ค้ามีเรื่องเฝ้าที่ไปทั้งเดือน

"แล้วตาเชียงไปไหน ไหงวันนี้เราถึงมาเฝ้าแฝงล่ะซี" ป้าแหวนหรือตา อันที่จริงไอ้บั้งมันก็น้ำตาใช้ได้หรอกนะ ผิวพรรณก็ดีเหมือนคุณนาย หน้าตาคมเข้มหมดจด เสียแต่ผมเฝ้ากระเซอะกระเซิงกับพุดจากวนประสาทไปหน่อย

"ก็คิดถึงแต่พี่เชียงมันนะป้า ปลานะยังขายอยู่ไหม ลูกค้ารอ"

"อู๊ต้าย! โทษที่จ๊ะแม่คุณ ฉันล่ะไม่ทันเห็น อย่าหว่าว่าบ้่าผู้ชายเลย ตาเชียงนะหล่อจริงๆ มาแล้วจะซีให้ดู" ป้าแหวนหันไปจิบปากจิบคอกับลูกค้า วัยใกล้เคียงกัน ป้าลูกค้าก็ทำท่าสนอกสนใจไปด้วยอีกคน บั้งตอสายหน้า ทั้งระอาทั้งขำ

ใช้ครับ...ผมชื่อบั้งตอ แม่ตั้งให้ตั้งแต่ลืมตาดูโลกโดยไม่ถามความสมัครใจ ผลคือโดนเพื่อนตั้งแต่อนุบาลยันมัธยมล้อชื่อนี้จนชิน ตอนเข้ามหาวิทยาลัย เลยเก็บพยางค์หลังซ่อนเอาไว้ ชื่อบั้งเฉยๆ ยังพอรับได้

"แม่บอกให้รีบอาบน้ำไปเรียนได้แล้ว เดี่ยวสาย" พี่เชียงเดินลงมาจาก บันไดด้านหลัง มือขยับเนกไทสีน้ำเงินเข้มให้เข้าที่ ทันทีที่เห็นพี่ชายของผม ป้าแหวนก็ตะโกนทักทายเสียงหวานทำเอาผมหลุดหัวเราะออกมา อันที่จริง ผมกับป้าแหวนสนิทกันมากกว่าที่ป้าแกสนิทกับพี่เชียงด้วยซ้ำ แต่ก็อย่างว่า คนมันหน้าตาดี เป็นพี่น้องกันแท้ๆ แต่พี่เชียงดันผมตรง ตัดสั้นปาดข้างเซ็ดหล่อ ทำงานธนาคารใหญ่โต ใส่เสื้อเชิ้ตกางเกงรัดเปรี๊ยะทำป้าๆ ใจสันทุกวัน

ผมถอดผ้ากันเปื้อนที่บัดนี้เลอะเทอะไปด้วยคราบเลือดและเศษเนื้อ ยืนทำท่าบิดชีเกียจอยู่หน้าเชียงหมูที่ตั้งอยู่หน้าตึกแถวสี่ชั้นสามคูหาซึ่งเป็น บ้านของตัวเอง อันที่จริงตลาดแจ่มฟ้านี้ก็ถือเป็นบ้านของผมทั้งหมดนั่นแหละ

"ซีเกียจเรียนวะ" ได้ยินผมถอนหายใจเฮือกพีเซียงก็ขมวดคิ้ว

"ให้ไฉ เดียวจะโดนเตะ"

"แม่จะเตะ?"

"พี่นี่แหละ ไม่ต้องถึงตีนคุณนาย เร็วเลยจะเจ็ดโมงแล้ว"

"ฉิบหาย!" ผมแทบจะเขวี้ยงผ้ากันเปื้อนทิ้งแล้วกระโดดจ้ำจี้ขึ้นบันไดบ้านสายอีกแล้วๆ ทั้งที่วันนี้ตั้งใจเซ็ดผมหล่อๆ เพราะมีเรียนรวมกับสาขาอื่น สุดท้ายก็ต้องวิ่งผ่านน้ำแบบลวกๆ โบกพี่วินขาประจำไปเบียดเสียดกับผู้คนบนรถไฟฟ้าย่อรถเมล์แล้วรีบวิ่งเข้าคณะ การเดินทางนี้เป็นอุปสรรคทางการศึกษามาก เมื่อผ่านบานกระจกหน้าต่างได้ขึ้นตึกถึงได้เห็นสภาพตัวเอง ผมขำหน้ามันซักจะยาวไปหน่อยแล้ว เป็นคนผมหยักศกจะเซ็ดจะจับทรงไหนก็ลำบาก ตื่นมาแมงยุงทุกวัน

"ไลน์ไม่ตอบ ภูนี่กว่าวันนี้มึงจะโดด" หันไปตามเสียงก็เจอใครบางคนชะโงกหน้ามาจากบันไดชั้นบน คนตัวสูงตัดผมสกินเฮดเบอร์สองเกรียนแทบติดหนังหัว

"ทำอย่างกับมึงมาก่อนมานานมาก" ผมสาวเท้าตามมันขึ้นไป เพราะไม่ใช่คนมีเพื่อนเยอะ ไลน์มึงเลยเป็นเพื่อนคนเดียวที่สนิทกันมาตั้งแต่ตอนมัธยม

"ไหนมึงบอกวันนี้จะแต่งหล่อจีบพี่แป้ง"

"อาบน้ำทันก็บุญแล้ว ภูเฝ้าแวงเพลินลืมนานาพิกา"

ไลน์มึงหัวเราะไม่ถามอะไรอีก เหมือนมันจะชินแล้วกับคำตอบนี้ บางวันผมต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่มาช่วยคุณนายแจ่มฟ้าเฝ้าแวงหมู ตอนเด็กๆ อยากตื่นมาช่วยแม่ สนุกดี แต่พอโตมาซักซีเกียจ เคยเกรงไม่ยอมช่วยงานที่บ้านอยู่เกือบปี สุดท้ายทะเลาะกับพี่เซียงบ้านแทบแตก เป็นวันที่คุณนายแจ่มฟ้าร้องให้จนกลายเป็นภาพติดตา หลังจากนั้นผมก็ไม่เคยติดออกอีกเลย ถึงตอนนี้จะไม่ต้องตื่นมาช่วยหมูทุกวันเพราะมีพี่มะลิคนงานที่บ้านกับพี่โหม่งลูกจ้างประจำ แต่ผมกับพี่เซียงก็ยังผลัดกันไปเฝ้าเป็นบางวันอยู่ดี

เพราะผมมีแค่แม่กับพี่ แถมไม่ใช่คนดีอะไร ก็คนดีๆ ที่ไหนจะโดนลากไปกระที่บ่บ่อยๆ ตอนมัธยมกลับบ้านพร้อมรอยฟกช้ำดำเขียวแทบทุกวัน เสื้อผ้า

มอมเป็นหมา นักสูดโดนแอดมิตเข้าโรงพยาบาล ฝีมือไอ้พวกนักเลงท้ายตลาด
ตอนนั้นคือเลอะจริง

โชคดีที่หลังจากเข้ามหาวิทยาลัย พวกที่เคยเขม่นกันหนักๆ ก็แยกย้าย
กันไป ผมเลยมีชีวิตที่สงบสุขขึ้นเป็นกอง

สรุปว่าผมกับไอ้หมงเข้าเซ็กชื้อกันแบบเฉียดฉิว แม้จะโดนอาจารย์
เขม่นตามองพร้อมกับเสียงหัวเราะของเพื่อนนักศึกษาพร้อมชั้น ใครจะซำก็ซำไป
เพราะสายตาผมจ้องอยู่แค่คนคนเดียว เธอนั่งถัดออกไปสามแถว เอามือป้องปาก
หัวเราะกับเพื่อน ผมยาวสีน้ำตาลอ่อนตัดเป็นลอนม้วนตรงปลาย

"เซ็ดน้ำลายหน่อยมึง เดี่ยวพี่เขาติดเซื้อ" ผมรีบยกมือปิดปาก อูย!
มึงสิจะติดเซื้อ พี่แบ่งนั่งถัดไปอย่างไกลคงได้สัมผัสเซื้อโรครักจากกูหรือก

ผมนั่งมองพี่แบ่งจากด้านหลังตลอดทั้งคาบเรียน มันท่าแปลก
ที่ถึงเวลาปกติผมจะพูดมากคุยเล่นกวนประสาทกับใครก็ได้ แต่พอเป็นเธอ
ทุกอย่างกลับดูผิดที่ผิดทางไปหมด แขนขาแทบไม่รู้จะเอาไว้ตรงไหน
ถึงก่อนหน้านี้จะรู้จักกันเพราะเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องในคณะ แต่พอไอ้หมงรู้ว่า
ผมชอบพี่แบ่งมันก็ช่วยหาเรื่องให้ผมได้อยู่ใกล้เธออยู่รำไป

จนตอนนี้...ไม่รู้ว่าเรียกว่าเราคุยกันอยู่ได้หรือเปล่า

หรือจะมีแค่ผมที่คิดว่าตัวเองคุยกับเธอเป็นพิเศษอยู่แค่คนเดียว

~ครืด~

ผมหยิบโทรศัพท์ที่ลั่นในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาดูแล้วก็ต้องอมยิ้มเมื่อเห็น
ชื่อไลน์ที่แดงขึ้นมา

NNPowder

มีคนมาซำโดนดู

NNPowder

(สติ๊กเกอร์กระต่ายหัวเราะ)

Porawat

อยากถูกปลอบใจ

Porawat

(สติ๊กเกอร์น่ารักให้)

NNPowder

เอาซีทที่ยืมไปมาคืนเปล่า :))

Porawat

เดี๋ยวคืนให้ที่ร้านเค้ากันนะครับ เจอกันตอนเย็น

Porawat

(สติ๊กเกอร์มาลูบพุง)

ที่แบ่งอ่านไลน์แล้วไม่ได้ส่งข้อความอะไรตอบ แต่กลับยกแขนขึ้นทำมือเป็นสัญลักษณ์ OK ผมที่นั่งอยู่ด้านหลังเห็นแล้วก็อดยิ้มออกมาไม่ได้

คนอะไรทำไมน่ารักขนาดนี้วะ!

"มึงยิ้มจนหมดโควตาของชาตินี้แล้วมั้ง"

"ส่วนมึงถ้ายังกวนกูอีกจะหมดโควตาหายใจ" ไข่ห่มงได้ยินก็ทำท่าอกสั้นขวัญผวารับมุก

"อันธพาลจังวะ"

ผมหัวเราะแล้วเปลี่ยนเรื่อง "เออ วันพุงนี้ที่วมันจัดงานอะไรที่บ้านวะ เห็นเพื่อนชวนกันอยู่" ผมถามถึงเพื่อนร่วมรุ่นอีกคนที่เมื่อกี้บังเอิญได้ยิน พวกเขาผู้หญิงคุยกันว่าจะไปงานอะไรสักอย่างที่บ้านทิว

"งานวันเกิด"

"หืม?" ผมขมวดคิ้ว "นี่มันเกิดยุคไหน จัดงานวันเกิดที่บ้านเนี่ยนะ ไม่ไปร้านเหล้าวะ"

"เออ ไม่รู้มัน แบบคนรวยมั้ง มันบอกชวนทั้งคลาสเนี่ย"

"แค่เห็นหน้ามันมาเรียนก็แปลกใจละ นึกว่าแม่งลาออกไปแล้วด้วยซ้ำ"
 บอกตามตรงไอ้ทิวนี่พีทหลังๆ แทบไม่เจอที่มหาลัย ถึงผมจะไม่ได้สนิทอะไร
 กับมันยังรู้สึกได้ว่าหายหัวจริงๆ

"แล้วมึงจะไปเปล่านั้น"

"ไม่ละ"

"เหล้าฟรีนะ"

"จันถ้าไม่ไปเพื่อนเสียน้ำใจแยะ เดียววันนี้บอกคุณนายก่อน"

ไอ้หมงประเคนมะเหลงใส่หัวผมทันที หลังจากนั้นผมก็ตั้งใจลอกงาน
 ที่ยังทำไม่เสร็จจนหมดคาบเรียน ระหว่างที่ทุกคนทยอยออกจากห้องเรียนรวม
 ไอ้หมงก็ลุกออกไปคุยโทรศัพท์ข้างนอกเพราะเสียงในห้องตอนเลิกเรียนมันเบา
 เสียที่ไหน

สักพักใหญ่บรรยากาศจึงกลับสู่ความเงียบอีกครั้ง เงียบจนได้ยินเสียง
 เข็มนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง เหลือเพียงผมที่เพิ่งลอกงานเสร็จกำลัง
 เก็บของทุกอย่างลงกระเป๋าสะพายระหว่างรอไอ้หมงกลับมา

ผมหันไปเห็นทิวยืนอยู่มูมระเบียงนอกห้องเรียนรวมพอดี

ตั้งใจจะเดินเข้าไปทักว่าจะไปงานวันเกิดมันด้วย แต่สายตากลับเห็น
 ใครบางคนยืนอยู่กับทิวเสียก่อน

พี่ขุน...

ผมชะงักผีเข้าเพราะเห็นทิวมันท่าทางแปลกๆ ฆนาคอยู่ไกลๆ ยังเห็นว่า
 มันคุยแบบใสอารมณ์มาก มือสองข้างสั้นไปหมด จนพี่ขุนเอามือวางบนไหล่มัน
 ผมจึงเพิ่งเห็นว่าทิวร้องไห้

จะว่าไปถึงพี่ขุน รุ่นพี่สี่ที่สาวๆ ชอบพูดถึง แต่เคยได้ยินพวกผู้หญิง
 บอกว่าพี่แกไม่คบกับใครจริงจัง

"ปัง! เก็บของเสร็จยัง" ไอ้หมงตะโกนดังลั่นพร้อมกับเดินตังตังเข้ามา
 กะทันหัน มันมองตามสายตาของผมแล้วตะโกนทักคนที่อยู่ด้านนอกทันที

"เฮ้ยทิว!"

ไอ้สี่! มึงหัดดูสถานการณ์บ้าง ทันทีที่ทักไปแบบนี้ไอ้หมงถึงเพิ่งรู้ตัว

มันหน้าเงื่อนนิคหน่อยพอพี่ซุนหันมา แต่ทิวกลับไม่ยอมหันมาตามเสียงทัก
ผมที่ยืนหลบอยู่เลยโดนไอ้หมงดึงออกมาจากข้างผนังด้วย

"เอ้อ พวกถูกลักก่อนนะ เจอกันพุงนี้มึง" ทิวพยักหน้าแล้วโบกมือให้
ทั้งที่ยังหันหลัง ส่วนพี่ซุนผมไม่ขอเดาอารมณ์เขาก็แล้วกัน

หลังกินข้าวเสร็จผมก็แทบจะลืมนเรื่องทิวกับพี่ซุนไปเลย ไอ้หมงเอง
ก็ไม่ได้พูดอะไร จนกระทั่งตอนเย็นที่ผมนัดกับพี่แบ่งที่ร้านเค้กเลยนึกขึ้นมาได้ว่า
พี่แบ่งก็รุ่นเดียวกับพี่ซุนเหมือนกัน

"ตาสวย จมูกโต่ง ปากน่าจูบ หล่อแต่เก็บตัวไปหน่อย" พี่แบ่ง
ใช้หลอดคนโกโก้ปั่นวนไปวนมาพร้อมอมยิ้มก่อนจะหัวเราะออกมา "ทำไม
ถามถึงซุนสมุทรละ มีอะไรเปล่า"

"พี่แบ่งเล่นตอบเสียผมไม่อยากจะพูดอะไรเลย" ได้ยินแบบนี้พี่แบ่งยิ่งขำ
คนอะไรยิ่งยิ้มยิ่งน่ารัก เอาใจไอ้บั้งไปใส่เพิ่มในโกโก้ไหมครับ มันละลาย
จะแฉะแล้ว "แล้วผมจะเอาอะไรไปสู้เนี่ย พี่แบ่งพูดขนาดนี้"

"แหม ก็ถึงบอกว่าเก็บตัวเกินไป คงเพราะเข้ามาเรียนตอนกลางปีสองละมั้ง
เลยอาจไม่ค่อยสนิทกับคนอื่นเท่าไร" พี่แบ่งอธิบายพร้อมกับหรีดตา "หรือบั้ง
คิดว่าพี่ชอบซุน"

"เห็นใครๆ ก็ชอบพี่ซุนกันทั้งนั้น" ผมเองก็เพิ่งรู้ว่าพี่ซุนไม่ได้สอบเข้ามาเรียน
ตั้งแต่แรกเหมือนคนอื่น

"แล้วบั้งคิดว่าไง ผู้ชายแบบซุน"

ผมเสียบ พี่แบ่งก็เสียบ ท่าทางจะอยากรู้จริงๆ

"ก็เหมือนจะอึ้งยาศัยดี แต่ไม่เห็นสนิทกับใคร พวกผู้หญิงรุ่นผมก็พูดถึง
บ่อยอยู่"

"อิจจาป่าวเนี่ย"

"เปล่าเสียหน่อย แต่ถ้าพี่แบ่งพูดถึงบ่อยๆ ผมก็ชักจะอิจจาแล้ว" พี่แบ่ง
หัวเราะก่อนที่เราจะคุยกันเรื่องอื่น ผมเลยรู้ว่าพุงนี้พี่แบ่งก็จะไปงานวันเกิดทิว
ด้วย คิดไปคิดมาถึงพี่ซุนกับไอ้ทิวจะคบกันหรือยังงั้นก็ไม่เกี่ยวกับผมเลยนี่หว่า

เขาเป็นว่าเลิกคิด อย่างน้อยพุงนี้ผมก็จะมีเหล้ากินฟรีแถมยังได้ไปปาร์ตี้กับพี่แป้งอีกด้วย

พอถึงเย็นวันศุกร์เพื่อนในชั้นเรียนก็เอาแต่พูดถึงงานเลี้ยงบ้านไอ้ทิวตอนเย็น ไอ้หมงเดินมาทำแขนบนโต๊ะเลกเซอร์ผมที่กำลังเก็บหนังสือเรียนใส่กระเป๋า

"กูว่าทิวมันแปลกๆ วะ วันนี้คนอวยพรเยอะแยะ เสือกไม่พูดไม่จา ทำเหมือนมีหมาตายอยู่ในปาก" หมามันตายในปากมึงนะสิ ผมสายหน้าแล้วตามมันไปที่ลานจอดรถ วันนี้ผมบอกคุณนายแจ่มฟ้าว่าจะนอนค้างบ้านหมงเพราะคงกลับดึก ไม่นานเวลาปลายจตุรนต์เก้าที่ไอ้หมงยึดของปีมาก็พาผมมาที่บ้านมันโดยสวัสดิภาพ ผมแหวะทักป้ากับม้าแล้วก็พากันขึ้นไปเล่นเกมอยู่บนห้อง รู้ตัวอีกทีก็ใกล้ถึงเวลางานเลยรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วโบกแท็กซี่ไปบ้านไอ้ทิว

"ไอ้สัสหมง ไหนบอกกูว่าชุดธรรมดาก็พอ แล้วแจ็กเก็ตหนังที่มึงใส่อยู่คืออะไรวะ" ผมเบะปาก ไอ้เวร ทำหน้าคูสีชาวกูหมองไปเลย

เดินทางชั่วโหม่งกว่าพวกผมก็มาถึงบ้านของทิวซึ่งอยู่เกือบออกนอกนทบุรี

"นี่กว่าจะไม่มาแล้ว" ทิวทักพร้อมรอยยิ้มจางๆ ผมอวยพรมันแบบซ้ำๆ ก่อนจะใช้สายตาระดาร์มองจับสัญญาณหาพี่แป้งที่เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาผมถึงไหนแล้ว

"พี่แป้งอยู่ในสวนมั่ง เมื่อกี้เห็นอยู่" นอกจากรูปร่างแล้วยังมีน้ำใจผมชอบใจทิว มึงช่างเป็นเพื่อนที่ดีแตกต่างจากไอ้หมงจริงๆ แบบนี้คนซี้เก๊กอย่างพี่ขุนจะแพ้ทางกูก็พอเข้าใจ

"โง" ผมสะดุ้งโหยง อย่างว่าขวัญอ่อนเลยครับ แต่อยู่ๆ ก็โดนจับไหล่แบบนี้ เป็นใครก็ตกใจ และไม่คิดว่าจะเห็นคนที่ผมเพิ่งนึกหาในใจ

"หวัดดีพี่ มาด้วยเหรอ" นี่กว่าทะเลาะกันหรือไม่ก็เลิกกันแล้วเสียอีก

พี่ขุนพยักหน้า "แล้วบึงมากับใคร"

"ไอ้หมง คนที่ตัวใหญ่ๆ แต่ดัดฟันไม่เข้ากับหน้า" ผมกับพี่ขุนไม่เคยรู้จักกันเป็นการส่วนตัว ถึงจะเดินสวนกันอยู่หลายครั้งแต่ก็เหมือนดาวเคราะห์

คนละวงโคจร คิดแล้วยังงงๆ ที่พี่ขุนรู้จักชื่อผม หรือเป็นเพราะผมไปเห็นเขาอยู่กับทิว

"แล้ว... พี่อะไรไร่เปล่า" ผมถาม แต่กลับได้คำตอบเป็นสายตาที่มองอย่างสังเกตุ

"เปล่าหรือก ไ่ว่ใจอกัน" พูดยบเจ้าตัวก็ผละไป นี่จะมาก็มานี้ก็จะไปก็ไป ผมเดินตามคนอื่นเข้าไปในบริเวณสวน พอเลี้ยวผ่านต้นไม้ใหญ่ก็ต้องร้องไห้ ไอ้ทิวมันจัดงานจริงจังมากครับ ต้นไม้ในสวนถูกประดับด้วยไฟเส้นสีเหลืองนวล ผมขมวดคิ้วเมื่อสังเกตุเห็นว่านอกจากสายไฟแล้วต้นไม้แต่ละต้นยังถูกยึดโยงกันด้วยเชือกสีขาว

สายสัญญาณ? สงสัยตอนเช้าจะจัดงานบุญด้วยละมัง

ตรงกลางสนามหญ้าเป็นโต๊ะบุฟเฟ่ต์อาหารคาวหวานกับพวกเครื่องดื่มแบบจัดหนักจัดเต็ม แก้วให้หนึ่งมีไม่เยอะเท่าไร ถัดออกไปไม่ไกลคือบันไดหินเตี้ยๆ ติดกับโซนสระว่ายน้ำที่ยกพื้นหินขึ้นสูงกว่าตัวสวน บ้านแม่งอย่างกับในละครหลังข่าว

"มาช้านะเรา จะสี่ทุ่มอยู่แล้ว" ผมยิ้มทันทีที่เห็นพี่แบ่งในชุดเสื้อครีโอลายเดียวกับกางเกงขาวสีขาวล้วน "เมื่อกี้แอบเห็นนะว่าเราคุยกับขุนอย่างบอกนะว่าที่แอบมาถามเมื่อวันก่อนนี่คือสนใจเอง" พี่แบ่งยักคิ้วหัวตาเขี่ยเตี้ยๆ คิดอะไรเนี่ย

"ใช้ที่บ้านแล้ว พี่ก็รู้...ว่าผมชอบใครอยู่" พูดเองก็เขินเอง ผมเบนสายตาไปอีกทางเมื่อรู้สึกร้อนไปทั้งหน้า หยิบกระป๋องเบียร์จากโต๊ะวางเครื่องดื่มข้างๆ เปิดดื่ม พี่แบ่งก้มหน้าลงยิ้มเหมือนรู้ว่านี่คืออาการมือไม้เกะกะแบบที่ผมเป็น ทุกครั้งเวลาอยู่ใกล้เธอ

หรือนี่จะเป็นโอกาสให้สารภาพรัก...

คิดแล้วก็ยิ่งเขินหนัก ผมตัดสินใจยกเบียร์กระดกแทบหมดกระป๋องเพื่อเพิ่มความกล้า

"อยู่นี่เอง ภูหาตั้งนาน" ไอ้หมงโถมตัวเข้ามาอดไหล่ผมจากด้านหลังเต็มแรงจนล้าล้ากววด เบียร์หกไหลอาบตั้งแต่คางยันเสื้อสีขาว พี่แบ่งร้องว้าย

ด้วยความตกใจก่อนที่ทั้งพี่แป้งและไอ้หมงจะระเบิดหัวเราะออกมา

ไอ้สัสหมง! ไอ้เพื่อนเวร!

"ไอ้ย ภูขอโทษ ไม่รู้ว่าแตกเบียร์อยู่" คำพูดกับอาการหัวเราะจนแทบท้องแข็ง
สวนทางกันคนละเรื่อง

"ห้องน้ำไปทางไหนวะเนี่ย" อารมณ์โรแมนติกเปลี่ยนเป็นหงุดหงิด
ผมดึงคอเสื้อที่เปียกออกห่างจากตัว ที่นี้ก็กั๊วเหม็นเบียร์เหมือนคนเมา
ตั้งแต่เริ่มงาน

อยากจะเลิกคบกับแม่งก็มีเพื่อนอยู่แค่คนเดียว!

"ค่อยไปดิวะ เดี่ยวมึงก็เมาเหมือนหมาอยู่ดี อีกแป๊บจะมีแสดงอะไรไม่รู้
คนมารวมกันหมดแล้ว" วินาทีนี้การแสดงอะไรก็ไม่ทำให้หายเซ็งเพราะพี่แป้ง
เดินกลับเข้าไปหาแก๊งเพื่อนๆ ของเธอ หมายความว่าผมเสียโอกาสสารภาพรัก
เมื่อครูไปซะแล้ว

"ห่า ใครจะไปมีอารมณ์ดู เดี่ยวกูมา" ผมเดินสวนกับทุกคนที่กำลัง
เดินเข้ามารวมตัวกัน เมื่อเลี้ยวออกมาจากกลางสวนถึงได้สังเกตเห็นบรยากาศ
รอบบ้านเสียบกริบต่างจากบริเวณในสวนขนาดนี้ ผมมองตัวบ้านที่ตั้งตระหง่าน
ตรงหน้า พระจันทร์เต็มดวงลอยสว่างอยู่บนฟ้าเป็นฉากหลัง

เมื่อลองเปิดประตูบ้านกลับพบว่ามันล็อก

แล้วให้ไปใช้ห้องน้ำที่ไหนวะเนี่ย

ระหว่างที่ตั้งใจว่าจะเดินกลับเข้าไปทำงานเพื่อถามทิวหรือใครสักคน
กลับแล้วได้ยินเสียงทำนองอะไรบางอย่างจากชั้นบน เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็น
เงาคนยืนอยู่อีกฝั่งของหน้าต่างกระจกบานใหญ่ มีคนอยู่ข้างในนี่นา

แกริก...

ลูกบิดประตูปลดล็อกจากด้านใน

'เข้ามา...' เสียงเรียกเบาจนแทบเป็นเสียงกระซิบ ใครบางคนคงเห็นผม
อยู่ด้านนอกจึงเปิดประตูให้ แต่เมื่อเดินเข้ามาด้านในผมก็ผงะ บนเพดาน
ห้อยสายสิญจน์ระโยงระยางเต็มไปหมด แม้แต่ผนังก็ถูกแปะกระดาษ
ที่ดูเหมือนยันต์เอาไว้หลายจุด นี่บ้านไอ้ทิวทำบุญวันเกิดยิ่งใหญ่ขนาดนี้

เลยเหวอะ ถึงจะพยายามมองหาแม่บ้านหรือใครที่เปิดประตูให้แต่ผมกลับ
ไม่เห็นใครสักคน

'ข้างบน...'

'ข้างบน...'

เสียงกระซิบเรียกดังขึ้นอีก

"สวัสดิ์ครับ?" ทันทีที่ขานรับไปแบบนั้นในอกก็รู้สึกจุกแน่นอย่างประหลาด
เสียงแหว่งที่ได้ยินเป็นทำนองจากเมื่อตอนเย็นอยู่นอกบ้านเริ่มได้ยินชัดเจนว่า
เป็นเสียงคล้ายบทสวดมนต์ ความรู้สึกบางอย่างบอกให้ผมรีบกลับออกไป แต่
ขาทั้งสองข้างกลับไม่ฟังคำสั่ง

ผมก้าวขึ้นบันไดราวกับว่าได้ตอบรับคำเชิญชวนนั้นแล้ว

เสียงบทสวดที่ได้ยินดังขึ้นเรื่อยๆ ผมเหวอะแตกพลั๊ก รับรู้ถึงจังหวะหัวใจ
ที่เต้นแรงขึ้น

และเมื่อก้าวพ้นบันไดชั้นสุดท้าย สิ่งที่ผมเจอกลับเป็นมากกว่าใครสักคน
ภาพที่เห็นคือกลางห้องโถงชั้นบนมีแท่นบูชาตั้งอยู่ ทิวเย็นอยู่กลางวงกลม
ที่ถูกจุดเทียนล้อม บนพื้นวงกลมถูกวาดเป็นรอยแปลกๆ ทิวตาโตเมื่อเห็นผม
เดินขึ้นมา และอีกคนที่ผมหันไปเจอคือเจ้าของเสียงบทสวดที่ผมได้ยิน

พี่ขุน...

เซี่ยไรวะเนี่ย!

"ปัง! ทำไมมาอยู่ที่นี่!" ทิวที่อยู่ในวงพิธีหน้าตาแตกตื่นก่อนจะหันไปมอง
คนที่ยังสวดมนต์พิมพ์

"อาคมมันรู้ตัวเลยพยายามหาร่างใหม่ ทั้งที่ใช้ยันต์ป้องกันไว้รอบบ้านแล้ว
แท้ๆ" พี่ขุนสบถอะไรบางอย่างออกมา "ปังคงไปตอบรับมันเข้า ตอนนี้องค์เรา
อยู่เฉยๆ ซะ" ทั้งที่ได้ยินทุกอย่างแต่ผมไม่เข้าใจอะไรเลยแม้แต่อย่างเดียว
ไม่สามารถแม้แต่จะควบคุมร่างกายตัวเองด้วยซ้ำ

เทียนที่จุดล้อมรอบตัวทิววูบไหวเหมือนมีลมพัดผ่านทั้งที่อากาศสงบนิ่ง
พี่ขุนขยับปากพิมพ์ อาคมมันรู้ตัวเลยพยายามหาร่างใหม่ ทั้งที่ใช้ยันต์ป้องกันไว้รอบบ้านแล้ว
แบบที่สาวๆ ชอบนักกลับดูจริงจังจนน่ากลัว

"อีก..." อยู่ๆ ทิวก็งอตัวทรุดลง ใบหน้าซีดเซียว ทั้งที่อยากเข้าไปช่วย แต่ร่างกายกลับไม่สามารถขยับได้ ผมมองเห็นดวงไฟสีแดงคล้ำหลุดลอย ออกมาจากปากไอ้ทิว บ้าไปแล้ว! นี่มันบ้าส์ๆ! บ้าที่สุดที่ผมเคยเจอ!

พี่ขุนหันมามองผมด้วยอารมณ์แบบไหนตอนนี้ส่องก็ประมวลผลไม่ได้แล้ว เพราะไอ้ดวงไฟที่เพิ่งออกจากปากทิวมันกำลังลอยอ้อยอิ่งมาทางผม

"หลับตาแล้วอย่าขยับ!" พี่ขุนร้องสั่งเสียงเข้ม ดวงตาของผมยังจ้องแสงที่ลอยเข้ามาใกล้ มันเคลื่อนที่เข้ามาช้าๆ ในหัวแหว่ได้ยินเสียงบทสวดแทรกด้วยเสียงกระซิบอะไรบางอย่างที่ผมแน่ใจว่าได้ยินจริงๆ ไม่ได้คิดไปเอง

ในหัวผมกลับเริ่มอ้ออิ่งด้วยเสียงกระซิบนั้นอีกครั้ง

'จับสิ...'

และเมื่อไม่สามารถควบคุมร่างกายของตัวเองได้ มือก็ยื่นออกไป โดยอัตโนมัติ

"ปัง!" เร็วเท่าเสียง พี่ขุนพุ่งตัวเข้ามาคว้ามือของผมที่กำลังจะเอื้อมจับ แสงนั้นเอาไว้ แต่ดวงแสงกลับลอยเข้ามาในอุ้งมือผมในจังหวะเดียวกับที่มือพี่ขุนประสานเข้ามา จับพลันทั้งตัวก็ร้อนวาบ หัวใจกระตุกแรงจนเจ็บในช่องอก แล้วเร็วแรงที่มีก็หายวับไปทันที

ผมรู้สึกถึงความเจ็บที่แผ่นหลังกระแทกกับพื้นไม้ แล้วล้มปชัญญะสุดท้ายก็หายไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)